

ΑΙΘΗΣΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

[Του Λεόν Φραπιέ]

Η ΑΓΑΠΗ ΜΕΝΗ

«Ο Γκοντράν ντε Μπρονίλ, καλός νέος με αθλητικό παρουσιαστικό, ποιητής και μουσικός στις ώρες του, αποφάσισε να παντρευτεί μόλις έληξε την πατρική του περιουσία.

Στην Τρουβίλ, γνωρίστηκε με τους Σορλίνος, που είχαν δυο κόρες τις ηλικίαν γάμου κι έδιναν και στις δυο άρετη προίκα.

«Η Λουίζα ή πιο μεγάλη ήταν είκοσιδύο περίπου χρόνων σοβαρή κι' άφοσιωμένη' περιποιόταν τους φιλάθλους γονείς της και φροντίζε για το σπίτι. «Η Ζερμαίν ή νεώτερη, αγαπούσε το ναυάγρον, ήταν καλλιτέχνης—έξωγράφισε—και δεν εφρόντιζε παρά για την τουαλέτα της.

Το εξωτερικό των δυο κοριτσιών επρόδιδε και την ιδιοσυγκρασία τους. «Η Λουίζα, ψηλή με καστανά μαλλιά και ζανονικά χαρακτηριστικά είχε ωμορφιά κλασική, αγέδον αίσθησής. «Η Ζερμαίν, λεπτή, ξανθή, είχε ένα ζωηρό, εύχαριστο προσώπακι...

Στην άρχη ο Γκοντράν περιπολούν εξ' ίσου και τις δυο γιατί κι' οι δυό τους προκαλούσαν την προσοχή του. Στο τέλος όμως θέλοντας ν' άποφασίση για ποιά θα ήταν ή εκλογή του, άπλω και κάποια έσωτερική κλίση τόν τρωβόσε προς ή Λουίζα, έπρότιμην ή Ζερμαίν, ή οποία ζωηρή και φιλερώσε εύχαριστούσε ίσως περισσότερο την άνδρική του ματαιοδοξία.

Ευθύς ή Λουίζα πού ως τότε έδειχνε ίσως κάποια μικρή προσάθεια για ν' άρέσθ, προσπάθησε με κάθε τρόπο να περνά άπαρητη, να σβήν όσο μπορεί να ήταν δυνατόν ή χάρη και την άτομικότητά της.

Συνώδευε, έν τούτοις τους δυο έρωτευμένους, στους καθημερινούς τών περπατών, άλλ' άπομακρυνότανε με διάφορες προσάσεις να μαζέψη λουλούδια, ή να διαβάση ήσυχη, μακρότερα κι' έτσι, καλοκαρδια, τους ύφηνε ήσυχους να μιλήσουν.

Μιά μέρα ο Γκοντράν άδιαθέτης, αλλά σάν έρωτευμένος έπροσπάθησε να τό κρύψη από την έλκετή του και συνώδευσε όπως συνήθως τις δυο άδελφές στον καθημερινό τους περίπατο. Εύαισθητος ές φύσεις και τρυφερός, άσυνήθιστος δέ και σέ οίανδήποτε άντέγερση κατά τού πόνου, είχε μία άσθενική προδιάθεσι έκείνη την ήμερα κι' έπιθυμία και άγάπη και χαλάρωσιν. Ένα τυχαίο άπλουτοτατο περιστάσι τόν έκανε να παρατήρησι βαθύτερα και προσεκτικότερα μέσα στην ψυχή του.

Στην άρχη τού δρόμου ένα χωριάτικο μούσγυμο κοιμώταν κάτω άπ' ένα δένδρο.

— «Α! φώναζε ή Ζερμαίν, για δίντε, κύριε Γκοντράν, τί χαριτωμένη εικόνα. Δώστε μου γρήγορα τά μολύβια μου και τό λεύκα μου να τού κάνω ένα σκίτσο.

Και κάθισε σχεδιάζοντας κάποιον μινά και άνατλάσσοντας διάφορες παρατηρήσεις με τό σύντροφο των. «Η Λουίζα μακρότερα μάζευε λουλούδια. «Όταν πλησίασε, παρατήρησε τό σχεδίασμα της άδελφής του και τό έπαίνεσε, κι' έπειτα πηγαίνοντας σιγά πρὸς τό παιδάκι, χωρίς έπιφωνήματα με μητρική προσοχή, εσήκωσε κι' επέταξε μακριά ένα σπασμένο γυαλί πού ήταν πλάι στό χέρι του και μπορούσε να τό πληρώσῃ άν γυνοίσε.

«Η νοσηρά προδιάθεσις τού Γκοντράν, τόν έκανε να σκεφθῇ πὸς ούτε αυτός, και πὸς παντός ούτε ή Ζερμαίν σέ τήσιν ώρα πού παρατηρούσαν τό μικρό δεν πρόσδεαν στον κίνδυνο.

«Η ύγεια τού Γκοντράν τόν άνάγκασε να έπιστρέψῃ στο Παρίσι. Και από μακριά, μόνος, ήρεμος γνωρίζε ότι ή Ζερμαίν δεν θάταν ίσως ή κατάλληλη γι' αυτόν γυναικα, γιατί δεν ήταν τρυφερή όπως αυτός θά έπιθυμούσε. Και άναλογίζοντας την Λουίζα πού ήταν τόσο άφοσιωμένη στους δικούς της.

Θυμήθηκε τό έπιστάδι τό μικρό με τό σπασμένο γυαλί. Θυμήθηκε ακόμη πὸς μιά μέρα πού είχε στραβά δειμένο τό λαμποδότη του, ή Ζερμαίν ούτε τό είχε παρατηρήσει δόλοκληρο άπόγευμα πού ήταν μαζί, ένῃ ή Λουίζα, στό πρώτο βλέμμα τού ελπε να τό διορθώσῃ.

Χίλιες δυο άλλες λεπτομέρειες τόν έπισαν πὸς παρ' όλίγο να έκανε μία μεγάλη κοιταμάρα. Θά έπαυε μία γυναικα πού δεν τόν έκανε ευτυχισμένο ένῃ έχασε για πάντα την έλπίδα να πάρῃ ή Λουίζα, πού ποτέ βέβαια δεν θά δεχόταν να πάρῃ τῇ θέσῃ της άδελφής της.

Κι' έτσι άραίωσε, λίγο λίγο τά γράμματά του, και στό τέλος έπαισε όλοένα να γράφῃ κι' έχώριαν χωρίς δυσάρεσκειες και παρεξηγήσεις.

Ένα πρωί ο Γκοντράν, έδέχθηκε άπροόπτως την έπισκεψῃ της Λουίζας.

— Σεις εδῶ; έφώναξε έκπληκτός και συγχνημένος. Για μία στιγμή έμειναν ασιπλοί και στενωχωμένοι κι' οι δύο. Ευθύς όμως σχεδόν, ή Λουίζα έλεε άποφασιστικά.

— Θά έννοησαι βέβαια, κύριε Μπρονίλ, πὸς ήλθα να σάς μιλήσω για την άδελφή μου... Ξέρω πὸς δεν έταίριαζε ν' άρθω εδῶ... μά, σκέφθηκα πὸς δεν έπρεπε να μ' έμποδίσουν ή κοινωνικές προ-

λήψεις, άφοῦ πρόκειται για την ευτυχία της Ζερμαίν. «Ηλθα να σάς ρωτήσω γιατί άφοῦ στην Τρουβίλ άφηνετε σχεδόν να σάς θεωρούμε άρραβωνιασιστό της Ζερμαίν, έπαύσατε έπειτα σιγά σιγά την άλληλογραφία από τό Παρίσι... Γνωρίζετε πὸς οι γονείς μας δεν είχαν καμιάν άντίρρηση.

«Ο Γκοντράν σιωπούσε ώχρὸς, σκύβοντας τό κεφάλι. — «Η άπομάκρυνσις, ίσως —έξακολουθήσε ή Λουίζα— ή άνάγκη ν' άλληλογραφήσε, σάς έκούρασε... Και όμως δεν παραγνωρίζετε βέβαια την άξία της άδελφής μου... Καλλιτέχνις — οι ίδιοι οι καθηγηται της μέγαν έκπληκτοι για τό ταλέντο της — ζωηρή, έξυπνη, χαριτωμένη με σπάνιο γούστο για κάθε τι θ' άποτελούσε τό καμάρι τού σκόνηος της.

Κι' έπειδή ο Γκοντράν έσιωπούσε έπίμονα, ή Λουίζα έξακολούθησε :

— Αλλά τά προσόντα τά παρατηρήσατε και σεις, φυσικά... θά σάς πὸς όμως και ότι παρά την υπερέφανειά της πού την έμπόδιζε να τό δείξῃ — ή Ζερμαίν εινε βαθιά λυπημένη από τῇ στάσι σας και από σάς έξαργάται... Αλλά πὸς πού, λοιπόν...

«Ο Γκοντράν εινε σιγά με προσπάθεια :

— Δεσποινίς, σάς βεβαίω εμαι πὸς λυπημένος... αλλά τά αισθημάτα μου άλλάεαν.

«Η Λουίζα εινε περιφανα με κάποια πρόκληση :

— Δεν βρῃκατε βέβαια, ένα τελευταίο κορίτσι :

Κι' έξηκολούθησε ακατάσχετη σχεδόν έπιθετική.

— Βρῃκατε ένα άλλο κορίτσι τόσο προκοσμένο καλλιτεχνικά, τόσο λεπτό, έμορφο, με έξυπνο, τόσο άνεπτυγμένο; Εινε άδύνατον. Σκεφθήτε, παραβάλλετε !

— Βρῃκα ένα κορίτσι πὸς τρυφερό !

Τό αποτέλεσμα ήταν κεραυνόβολο. «Η Λουίζα φαινόταν άφοπλισμένη. «Όλα της τά έπιχειρήματα πύστηκαν διαμιάς. Μία άνεξήγητος συγχνησις την κατέλαβε, στειρήθηκε σ' ένα καθίσμα, και σάν άδελα, άργά, με κάποια μομφή στη φωνή της :

— Και δίδετε σημασία στην τρυφερότητα. ...Ποτέ δεν θά μπορούσα να τό φανταστώ.

«Όχι κατώφθως να συζητηθῇ και εινε σοβαρά :

— Στο έπιχειρήμα μόνο αυτό δεν θά ελα ίσως τίποτα ν' άντιτάξω.

«Ο Γκοντράν σηκώθηκε παρασυρόμενος από τῇ συγχνησί του,

— Συμφωνείτε, δεσποινίς; Παραδέχεσθε πράγματι άδύνατη κάθε άντίρρηση; Και σεις ή ίδια με όλη την άγάπη πού έχετε για την άδελφήν σας δεν μπορείτε γι' αυτό να την υπερασπισθῃτε... Καμμία πρόσφαση δεν θά μπορούσε πια να με κάνει ν' άλλάζω την εκλογή μου. Τό αίσθημα εινε ο καλλίτερος οδηγός...

— Φυσικά, εινε ή Λουίζα νυχρά.

«Ο Γκοντράν έναείατε :

— Στο γάμο νομίζω πὸς πρώτα-πρώτα πρέπει κανείς να σκεφθῇ την άγάπη και την άφοσίωση. Πέστε μου, σάς παρακαλώ, έχω άδικο να προτιμῶ ένα κορίτσι πειό τρυφερό από τῇ Ζερμαίν.

— Σας έπιδεκνιάω, εινεν ή Λουίζα, συντετομένη με τά μάτια χαμηλά. Έν τούτοις...σας ζητῶ συγχνώμη...πρέπει να πηγαίνω.

Επληρώθηκε, αλλά ο νέος ταρυγμένος, τρέμοντας παρακάλεσε :

— Μιά στιγμή... Μ' έπιδεκνιάσατε με τόσο καλосήν πού θά ήθελα τῇ γνώμῃ σας... και για την έλκετή μου...

«Η Λουίζα έγενε κάτοχωρ. Μιά ακατανίκητη δύναμις της έφευγε άδρακα από μάτια. Χαμογελώντας όμως εινε :

— Εύχαριστώ κύριε, για την έμπιστοσύνη πού μεῦ δείχνετε, αλλά...σας παρακαλώ...

— Σας ικετεύω! έφώναξε ο Γκοντράν, θέλω να σάς δείξω την εικόνα της έλκετής μου. «Η φυσιογνωμία δείχνει συχνά τῇ καρδιά.

«Η έκλογήν σας θά εινε δεν άμφιβάλω, έξαιρετη, παραδέχτηκε κουραμένη ή Λουίζα.

Χωρίς ν' άπαντήσῃ ο νέος πέρασε πίσω από τό καθίσμα της νεάς, ξεκρέμασε κάτι και σκεπάζοντάς τό με τό χέρι του εινε :

— Φοβόμαι, Περιμένω συγχνημένους την άπόφασί σας. Πάρτε, Δεσποινίς Λουίζα, και κυττάχτε με μιάς...

Και ο Γκοντράν έδωσε στην κόρη ένα μικρό καθρέφτη.

«Η Λουίζα τόν πήρε άνυπόκριτα, έλεε τό προσωπό της, και άφησε τόν καθρέφτη να θρυφαισιστῇ στό πόδια της, σάν να της είχε κάψῃ τά χέρια.

Με βλέμμα άλλανές κυττάζε τό νέο πού εινε εινεκαία την κυττούσε στά μάτια περιμένοντας την άπόφασή της.

Αυτή έκανε μιά ζωηρή κίνησι διαμαρτυρίας προσπάθησε να σηκωθῇ αλλά μιά ακατανίκητη συγχνησις την συνέτριβε χωρίς να τό θέλῃ... δεν την άφηνε ν' άρθώσῃ λέξη.

«Ο νέος πλησιάζοντας της έπαισε τά χέρια με πάθος ένῃ αυτή έξέπαισε σέ λυγμούς — καμένη άδελφοῦλα — έψιθύρισε — σιχώσέ με... συχωρόσε με...

Μεταφρ. Λ. Α.

ΛΕΟΝ ΦΡΑΠΙΕ

